

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

Mange Nilsson fra Sverige var i romjulen på fotballtur til England. Han fikk med seg tre Pompey-kamper, men dessverre ingen Pompey-seier.

Kamper:

Portsmouth-Millwall 1-1 26/12
Leeds-Portsmouth 3-3 28/12
Fleetwood-Darlington 1-0 1/1
Portsmouth-Hull 2-3 3/1

Jaha juldagen började redan bakfull och upp tidigt på morgonen. Normalt går det ett antal direktflyg mellan Göteborg och London dagligen, men inte något idag eftersom det var juldagen. Därför var det bra att jag redan långt i förväg hade bokat mig på första flighten med KLM till Amsterdam varifrån jag senare skulle kunna ta mig vidare till London och Heathrow med det

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

enda flyget därifrån senare på dagen.

Kallt, men strålende sol

Vädret var kallt, minusgrader men strålende sol. Att Heathrow i ett par dagar varit helt stängt på grund av snöoväder kunde man som fotbollstörstig Pompey-supporter inte ta hänsyn till och efter en snabb transfer på Schiphol landade vi så fint på Heathrow en bra stund före tidtabell samtidigt som många andra flyg fortfarande var inställda. Det enda som gäckade mig då var huruvida matchen skulle kunna spelas imorgon, vi hade två inställda matcher i rad hemma på Fratton Park sedan tidigare och jag såg dagen innan avresan att det redan var flera matcher i de lägre divisionerna som var avlysta på grund av vädret och även en match i Premier League, i Blackpool.

Något som jag visste om innan var att det i England inte går några tåg och bussar alls på juldagen. Även på annandagen står alla tåg helt stilla men jag lyckades efter en del sökande i förväg finna en förbindelse med buss som skulle avgå från London till Portsmouth kl 06 på annandagens morgon. Min enda livlina, såvida jag inte skulle behöva ta en taxi ner till Pompey för att hinna i tid till matchen. Detta tvingade mig till en övernattnings i London. Det var samtidigt ändå rätt skönt eftersom jag bara knappt två dygn tidigare kommit hem från 6 veckors jobb i Egypten. Så en hotellnatt skulle ge mig chans till att sova. Så värst mycket sömn blev det givetvis inte eftersom väckningen blev redan 0330 på morgonen för att i god tid hinna bort till busstationen. Middag, några öl och whiskey i baren på hotellet hann man ju dock såklart med under kvällen innan man sloknade. Taxichauffören som jag redan förbeställt väntade på morgonen nere vid entrén punkligt 04 och på engelskt sätt bar han ut mina två väskor till bilen, en svart Rover. Satte mig av ren vana först i högersätet innan jag som vanligt kom på att man måste sitta till vänster som passagerare.

Det var inte långt från hotellet bort till busstationen på Heathrow, man skulle egentligen kunnat gå bort men med bagage och eftersom jag inte visste vägen exakt och hade en viktig tid att passa så var det bäst att få skjuts. Det visade sig bara vara alldeles runt hörnet och när jag klev ur bilen denna iskalla morgon i London så kände jag mig alldeles ensam, knappt en människa någonstans på denna annars så hektiska flygplats.

- Kändes inte rätt

Märktes att något inte var som vanligt, dels hade flygplatsen varit stängd med massor av inställda flyg och det var annandag jul och boxing day. Jag tog en snabb titt på klockan och den var strax innan 05 på morgonen. Kollade upp på de stora tavlorna som visar bussarnas avgångstider men dessa var helt svarta. Allt var stängt. Till och med den annars dygnet runt-öppna cafeterian inne på busstationen var helt igenbomrad och nersläckt. Inte en

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

människa någonstans. Shit, shit.. tänkte jag... kommer ingen buss.. Biljett hade jeg redan, men frusen, morgontrött och med en timme kvar till bussen så bestemte jeg mig for å ta en promenad bort gjennom tunneln bort til ankomsthallen i terminal 3 där jeg vet at det finns en restaurang som alltid brukar ha öppet. I ankomsthallen var det helt tomt och öde på ett kusligt vis. Kändes som om man hamnat typ på flygplatsen Kemi/Tornio i norra Finland och inte Heathrow. Bara en ensam städare körde runt med sin sopmaskin och sopade golvet och inte någon resenär syntes till överhuvudtaget. Baren var stängd.

Jaha.. bara att traska tillbaka igen då till busstationen och det var lika ödsligt där som när jeg gikk varvid jeg knäppte opp en medhavd pilsner från väskan och lade meg raklång på en av de iskalla bänkarna inne i vånthallen. Tittade på klokkan igen och den visade 05.20 men fortfarande ingen informasjon på tavlorna. Shit.. Och jeg måtte vara fort framme i Pompey for matchen har tidig avspark, redan kl 13 og innan dess ska jeg hinna hånma biljetterna og helst også hinna ladda opp inför matchen. Mot Millwall. Ett London-lag. På Boxing Day. Och jeg befinner meg i London med bara timmar kvar. Kändes inte rätt.

Efter at næstan motvilligt ha sugit i meg ölen og på allvar börjat ge opp hoppet om at det skulle komme någon buss överhuvudtaget så tog jeg ett varv promenerandes rundt hela busstationen og tittade. Ingen trafik alls, ingen buss någonstans, inte en människa, inte ens en taxi syntes till.

Gick tillbaka in i vånthallen, tittade igen på tavlorna som fortfarande var helt avstängda. Satte meg ner tilbaks på samma bänk igen, klokkan började närma sig 0555 og jeg enbart iklådd fotbolls-tröja og gamla trasiga jeans började frysa. Inte bara på grund av den eller de minusgrader som rådde i London denna morgonen utan även över tankarna på hur f-n jeg ska kunna fixa detta här. Precis når jeg satte meg ner, tittade på klokkan ännu en gång og allt kändes som allra mest hopplöst så fikk jeg i ögonvrån syn på en strålkastare som bländade meg varvid jeg på nytt gikk ut for å titta om det möjligen kunde vara en buss eller åtminstone någon som skulle kunne forklara for meg how jeg skulle kunne ta meg vidare någonstans. Det visade sig vara en buss. Den var skyltad PORTSMOUTH i framrutan. Klokkan var 0600. Jeg var helt ensam på hela busstationen og chauffören såg både glad og väldigt förvånad ut når jeg helt själv stod där ute ensam i Pompey-tröja og två väskor. Fy fan vad gott det var alltså.

Travelt før kamp

Efter at ha kastat in väskorna i bagageutrymmet og snabbt diskutert lite fotball med chauffören tog jeg plass og sjönk ner i ett varmt sæte. Då kom chaffisen bak till meg og jeg trodde at han bara skulle kolla bæltet, men han sa at så fort vi kommer ut on the road så skulle han sætta på radio og musikk i hela bussen eftersom jeg var enda passageraren og frågaede om det var okej for meg. Trevligt trevligt og helt okej sa jeg, fast jeg egentligen bara ville sova. Bussresan ner till Portsmouth tar normalt 3 timmar og är ganske seg med flere stopp på vāgen. Denna morgonen gikk det dock undan værre, ingen trafik og det dröjde ända till

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

So***ampton innan det hoppade på något folk og vid det laget är man i det nærmaste framme. Redan halvni, 30 minuter före tidtabell, parkerade vi på The Hard, busstationen vid Portsmouth hamn. Det återstod fyra og en halv timme fram till avspark og mycket som skulle hinnas med. En taxi tar man då og så får han helt enkelt köra runt till de olika ställena man måste till, först till hotellet og dumpa väskorna. Egentligen får man ju inte rummet innan klockan 12 men jag hade tur att trevliga Elizabet som jag träffat förut jobbade i receptionen så jag fick ett rum direkt. Sedan fortsatte jag med samma taxi till clubshopen vid Fratton Park og handlade nya matchtröjor, en blå og en svart. Den blåa var egentligen inte till mig själv utan present till en tjej som är 150 lång og väger 44 kg og storleken var därefter. Og då är dessa Kappa-tröjorna redan ganska små i storlekarna ska man veta. Men den drog jag på mig inför matchen. Tight som fan men den blåa som jag hade tagit med mig hemifrån va från säsongen 1993/94 og förmodligen inte tvättad sedan dess av lukten att döma, så den fick ligga kvar i väskan.

Biljettkontoret hade flyttat. Förut låg det i anslutning till clubshopen men nu hade det flyttat tillbaka till Frogmore Road på andra sidan arenan där det gamla biljettkontoret låg. Men där var det bara försäljning av biljetter. För att hämta ut redan beställda var man hänvisad till clubshopen. Rörigt värre. Hur som helst var det en stund kvar tills biljettutlämningen skulle börja så en rask promenad bort till stampuben Newcome Arms under tiden var givet. Där inne möttes jag av både gamla og nya bekanta og det är alltid välkomnande og trevligt. Snackade med folket og svepte i mig ett par snabba pints og tog efter en stund en taxi fram og tillbaka bort till Fratton Park og hämtade biljetterna. Var snabbt tillbaka igen med biljetterna og tog några öl till medan puben efter hand fylldes på med fler og fler supportrar.

Det börjar dra ihop sig mot matchstart og jag gick från puben tillsammans med några engelska vänner som liksom jag skulle se matchen från kortsidesläktaren Fratton End. Innan matchen blev det även ett besök på en liten intim pub, där det bjöds på både mat og dryck för supportrar. Stämningen var som vanligt mycket god og efter maten slank en öl ner fint, den sista så innan avspark.

Pompey-Millwall

Många på plats såg fram emot denna matchen lite mer än vanligt, dels var det Boxing Day og dels hade det inte spelats fotboll här på många veckor då de två senaste hemmamatcherna ställts in. Mycket folk blev det också, om än inte riktigt fullsatt. Senast jag var här var tidigare under 2010 då laget spelade i Premier League. Det var mot Sunderland og precis nu som då hamnade vi i underläge 0-1 för att komma tillbaka og sluta 1-1. David Nugent gjorde Pompeys kvitteringsmål 20 minuter från slutet. Det innebar för min del fjärde raka oavgjorda og åttonde raka utan förlust live med Pompey.

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

Senaste segern var på Old Trafford 2008 og enda förlusten var min första Pompey-match, borta mot Newcastle 2006. Jag tycker det är kul med championship, opplever att det är mer hendelserikedom i matcherna og mera fart jämfört med Premier L, medan i Premier L finns naturligtvis kvalitén. Publiktrycket på Fratton End var enormt og det är alltid en opplevelse bara i sig att stå här mitt bland de mest högljudda hemmasupportrarna. Jag kom att ha ont i öronen i ett par dagar efter denna matchen, så var det faktisk. Trumman, bjällran og blåsinstrument blandas i ett potpurri med olika sånger, skrik og svordomar på denna läktarsektionen.

Heftig på hotellrommet

Efter matchen blev det en sväng tillbaka till Newcome igen. Därifrån kördes jag senare i John PFC Westwoods bil bort till hotellet og släpptes av. Det blev under kvällen og natten ett litet fylleslag på hotellet og vi kan hoppa till nästa morgon. Till 06-tiden närmare bestämt som var vid den tiden jag gick og la mig. Sov till 10 ungefär, vaknade bra på fräsen og hade inte en susning om var jag befann mig någonstans. Det bara snurrade i skallen og jag trodde jag vaknade hemma i min egen säng. Inte förrän jag tittade ut genom fönstret började jag efter någon minut inse att jag var på hotellet i Portsmouth, just det ja. Fick kliva över tomglas, flaskor og serveringsbrickor från baren, groggspill på heltäckningsmattan.. en madrass låg på golvet, på toan stod ena dörren till duschen lös inne i duschkabinen og det låg fullt med halvsmälta isbitar på golvet inne i duschen. Rester i handfatet skvallrade om en kaskadspya. Gardinstången hängde på en trekvart, gardinerna var nerrivna og ersatta med en stor blå Pompey-flagga i fönstret. Oj oj, kul för den som ska städa här tänkte jag. Fick betala lite för kalaset också.

Efter viss vanda kunde jag lämna hotellet og komma ut i frisk luft. Den monstruösa bakfyllan till trots var det dags att förflytta sig norröver, det skulle spelas bortamatch mot Leeds United dagen därpå. Så det var bara rakt i en taxi og iväg till S*uthamptons flygfält. Ett par timmar senare var vi i luften på väg till Manchester. Flygtiden knappt en timme. Från Manchester blev det sedan tåg till Blackpool. Hela resan gick snabbt og smidigt, jag kunde ta det lugnt og återhämta mig en del under resan till Blackpool där några vänner mötte upp mig för att ta mig sista biten till Fleetwood där dom bor. Jag bodde hos dem. Fleetwood är ett litet kust og fiskesamhälle strax norr om Blackpool i Lancashire. En av mina vänner jobbar själv som fiskare og det blev kanske därför inte oväntat fish and chips på en restaurang under kvällen. Men det var inte en vanlig tråkig fish and chips man brukar få på snabbmatställen og liknande. Här täckte den friterade haddocken hela den stora tallriken. Istället för intetsägandes ärtor serverades det god ärtpuré og flera andra tillbehör. Och ölen smakade godare än någonsin.

Leeds-Pompey

Nästa dag var det match igen, härligt. Vi skulle ta tåg från Blackpool till Leeds, matchen började klockan 15 og man tar sig dit på 1,5 timme. För dagen iförd svart Pompey-tröja eftersom vi skulle spela i svart. Ena kompisen fick låna en vit Pompey-tröja. Mycket folk som hoppade av og på tåget utmed vägen, säkerligen många som var på väg till fotbollsarenor runtom, det märktes då min Portsmouth-tröja tilldrog sig viss oppmärksamhet og en del kommentarer. Jag

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

hade aldrig varit i Leeds förut. När vi kom fram till stationen i Leeds vimlade det av Leeds-supportrar och kön till taxi var lång och bestod nog uteslutande av hemmafans på väg till matchen. I kön snackade vi med två av dem och vi kunde dela taxi med dem till Elland Road. De var väldigt trevliga och framme vid arenan visade de oss också till rätt ingång. Vi kom fram i god tid till matchen trots mycket trafik och trängsel. Utifrån såg Elland Road mäktig ut och det var en mycket

fin och modern arena. Precis vid ingången sprang jag på Westwood och fick fotografera han tillsammans med några supportrar. Bortaläktaren var givetvis belägen högt upp i ena hörnet, South Stand East Upper. Så är det alltid vid bortamatcher på stora arenor och jag har inget emot det för man får bra överblick. Vi stod på första raden på det etaget så vi hade inga stolar framför oss utan bara en gång. Det var kanonbra, gott om utrymme. Westwood stod på samma rad, bara några stolar vid sidan av oss. Vi var 1000 bortasupportrar på denna matchen utav 31556 åskådare totalt.

Det såg tufft ut redan på förhand att kunna få med sig något borta mot ett synnerligen formstarkt Leeds, och det blev ju inte direkt lättare av att hemmalaget tog ledningen med både 1-0 och 2-0 redan efter tio minuter. Det viftades febrilt med vita halsdukar runt över hela stadion och vi svarade med att sjunga "You are just a small part of Bradford". Någon uppgivenhet trots den tunga inledningen på matchen märktes inte av alls bland supportrarna. Vi fick så också efter en stund ett reduceringsmål då David Nugent satte ett mycket vackert skott till 2-1 i målet på andra sidan planen sett från var vi stod. Det målet gjorde att det ändå kändes rätt så hoppfullt inför andra halvlek när vi i halvtid gick ner och drack öl i serveringsområdet.

Men inte så långt in i andra halvleken blev det tungt igen, Leeds ökade på till 3-1. Några Pompey-supportrar gick runt i bar överkropp i kylan. Bara minuten senare steg Leeds försvarare Andy O'Brien fram och styrde in ett skott i eget mål till 3-2 och hoppet kom tillbaka. O'Brien har ju som bekant ett förflutet i just Pompey. Leeds hade efter reduceringen bud på fler mål och hade bland mycket annat en boll inne som blev bortdömt om jag minns rätt. Ställningen var dock fortfarande 3-2 när tiden passerade 90 minuter. Då, på tilläggstid, höll sig O'Brien påpassligt framme igen och med ett gediget självmål fastställde han resultatet till 3-3. Det var ett inlägg från höger av inhoppande Nadir Ciftci som O'Brien helt ohotad fumlade förbi sin egen målvakt Kasper Schmeikel. Glädje bröt ut bland oss och slutsignalen gick kort därefter. Min tröja flög också av i firandet. En rätt otrolig match som verkligen var underhållande och blev min nionde raka utan förlust, men det satt ju hårt inne.

Fleetwood

Det kändes riktigt gött att lämna Elland Road för denna gången, kommer gärna tillbaka då alla supportrar vi träffade var jättehuggliga och arenan var bra. Vid tågstationen tog vi varsina pints och framförallt jag var naturligtvis väldigt glad. Innan tåget kom hann jag även köpa med mig ett 6-pack öl som kom väl till pass på tillbakaresan eftersom tåget var så knöckfullt med folk att

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

serveringsvagnen inte kunde ta sig fram i gångarna. Vi var tilbake i Fleetwood på kvällen och gick direkt på en trevlig pub. Där väntade James och Victoria på oss, de hade just kommit hit på besök från London och skulle stanna några dagar. Satt där hela kvällen med dem och lokala folk. Är så himla skön atmosfär på engelska sådana lokala pubar på mindre ställen och man kan snacka fotboll med vem som helst. Det dröjde så nu tre dagar till nästa fotbollsmatch, på nyårsdagen då vi skulle se Fleetwood Town FC spela hemma mot Darlington i Conference League. I väntan på det blev det andra aktiviteter och nyårsfirande. För att jag skulle få en första inblick i non-league fotboll besökte vi Fleetwood Towns hemmaarena Highbury en av dagarna. Den är för närvarande under viss ombyggnad och ska rymma 5000 åskådare när ena långsidan står klar.

Bakom ena kortsidan finns Jim's Bar som är en stor ny fräsch bar som sträcker sig utmed kortsidans bredd. Den bästa och finaste baren jag har sett på en fotbollsarena (och detta i non-league!) med ett stort utbud av olika drycker och TV-skärmar visandes fotboll överallt i lokalen, även inne på toaletterna. Denna dagen var det helt tomt här men på matchdagen skulle det visa sig vara helt fullsatt, många väljer att följa matchen på TV inifrån baren istället för ute på läktaren, trots att man likväl behöver lösa entré för att kunna komma in där. Vid ingången till Jim's Bar finns även klubbshopen. Den var den minsta shopen jag sett, inte större än en busskur, men där fanns allt man förväntar sig. Jag föll för en gulsvart-randig bortatröja och Football Manager 2011, kul att dom hade det spelet där. FTFC har en ägare som satsar hårt på att klubben ska ta sig upp i proffsdivisionerna. Till exempel har alla spelare proffskontrakt vilket jag antar är unikt i amatörligan. Ägaren ligger också bakom satsningen på bättre faciliteter och att göra arenan duglig för spel i högre divisioner, ny läktare byggs och planen har värmeslingor. Vid en omgång tidigare i vintras var det bara en enda match som kunde genomföras i Conference, och det var just här på Highbury som planen var spelbar. Fleetwood är en relativt ung klubb och har aldrig spelat i någon högre division. Man är för denna säsongen nykomlingar i högsta amatörligan och har hängt med bra, en playoff-plats är realistiskt. Laget tränas av Micky Mellon som har ett förflutet som spelare i framförallt Blackpool. Lagets stjärna är brasilianske anfallaren Magno Vieira som i skrivande stund leder skytteligan.

Inte bara fotboll

Men allt handlade inte bara om fotboll dessa dagarna. Att i stillhet blicka ut över havet och promenera i gytjtjan längs de långa fina stränderna i området gav en avkopplande kontrast till fotbollen och allt festande. Även den lantliga miljön och naturen ute på landsbygden var väldigt vacker i den här delen av England. Vi besökte fabriken där Fishermans Friend tillverkas, den ligger i Fleetwood. Där görs olika smaker på tablettorna för olika länder, fick veta att exempelvis Sverige har en egen smak. Åkte runt i bil med James och Victoria en hel dag och besökte otaliga pubar, många små ruffiga men otroligt charmiga. Tog en öl på varje ställe och provade olika lokala sorter. Vi var även runt och tittade i Blackpool som verkar vara en trevlig stad med många attraktioner, en sväng dit på sommaren skulle nog inte vara fel alls. På våran lokala pub i Fleetwood spenderade vi mesta tiden på kvällarna. En kväll var det nyårs-quiz på puben, man tävlade i lag med 4-5 personer i varje. Vårt lag vann och prispengarna räckte till några rundor i

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

baren for hela sällskapet. En fråga var vilket land som Sydafrika mötte i premiären av fotbolls-VM, minns någon?

På nyårsafton och natten var vi på en stor privat fest i Blackpool som några släktingar till mina bekanta hade ordnat på någon restaurang där. På den festen fanns det många riktigt snygga engelska brudar som var trevliga... På nyårsdagen så fotboll igen, fast inte i London och Watford-Pompey som det borde varit för min del, utan alltså Fleetwood mot Darlington. På eftermiddagen åkte vi bort till Highbury Stadium ett par timmar innan kickoff, betalade matchinträdet £12.50 och satte oss i lugn och ro inne på Jim's Bar för att dricka några pints så där dagen efter. Vi var tidiga och nästan inget folk hade kommit till stadion ännu. Vi följde en Premier League-match som redan hade startat på en av de otaliga tv-skärmarna, West Brom-Man United. När West Brom till min förtjusning kvitterade Uniteds tidiga ledningsmål log jag lite bort mot den vänliga servitrisen i baren och hon log tillbaka. Min kompis som har viss United-sympati visade inte samma uppskattning och svor något åt mig på engelska. Det började ganska snart strömma in folk och även en och annan hemmaspelare passerade igenom lokalen i röda träningskläder. Närmare avspark var det helt fullt av passionerade hemmasupportrar och riktigt god stämning. Kändes lite konstigt att vara med ett annat lag för en dag men väldigt roligt också. När vi gick ut och satte oss på våra platser högst upp på ena långsidan så fick man uppfattningen att större delen av dagens publik på 1432 personer höll till inne i baren och inte ute på läktaren. Riktigt så var det nog inte men inte långt ifrån. En liten skara Darlington-fans stod själva på bortre kortsidan från oss sett, och de mest hängivna hemmafansen på kortsidan närmast oss. Det var dock bara under den första halvleken. I den andra halvleken flyttade hemmafansen över till den andra kortsidan. Så brukar de göra för att alltid stå bakom det mål som Fleetwood spelar mot. Kanske en metod att försöka tillämpa även på Fratton Park :) Matchens enda mål kom i 20:e minuten då Fleetwood fick frispark i bra läge. Frisparken gick förbi muren och i stolpen, målvakten var passiv och stolpreturen satte Gareth Seddon i mål. Jag följde sedan matchen delvis på tv inne från baren för att samtidigt kunna dricka öl och hålla lite koll på resultat från Watford-Pompey som spelades samtidigt.

Det var roligt att få med sig en Fleetwood-seger härifrån och avsluta Fleetwood för den här gången med en kväll på den vanliga puben igen. Dagen därpå skulle jag åka ner till sydkusten igen för match på hemmaplan mot Hull City. Resan ner skulle gå till på samma sätt som hit fast omvänt. Mina vänner skjutsade mig på dagen till Blackpool och vi åkte först till en restaurang där som var belägen vid den vackra strandpromenaden i staden. Där visades Chelsea-Aston Villa på TV och den matchen skulle just börja. Hade inte så lång tid på mig innan tåget skulle gå men matchen på TV var händelserik och spännande så det var svårt att slita sig. In i det sista kollade vi på matchen innan vi gick ut till bilen och körde sista biten bort till stationen. Men på vägen blev vi överraskade av ett vägarbete så att man inte kunde ta den vägen som var tänkt. Därför tog det lite extra tid men jag hann precis igenom spärrarna och med tåget med några sekunders marginal, och var så på väg mot Manchester airport. Denna flygplats tillhör inte de trevligare på jorden. Långa köer, märkvärdiga säkerhetskontroller, ganska långa sträckor att gå och lite krångligt att hitta. Den stora runda

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

baren mitt i avgangshallen har dock stil og servicen var god. Talade där med en engelsman på väg till Prag som gärna ville visa upp för mig vad han hade i sitt handbagage. Han öppnade upp den relativt stora väskan som visade sig innehålla bacon, proppfull med bara bacon. Jaja, det finns folk till allt tänkte jag.

Något senare och efter 40 minuter i luften hade den för aftonen helt kvinnliga besättningen på ett av FlyBe's många Q 400-plan tagit mig och ett fåtal andra passagerare ner till Southampton. Efter ankomst beställde jag en taxi i terminalen och fick lära mig en ny grej, att man lätt kan dela taxi med andra om det är flera som ska åt samma håll. Det är ju rätt smart och man sparer några pund. Killen bakom disken knappade på sin dator för att se om det fanns någon mer inbokad som skulle till Portsmouth, och det fanns en. Det skulle dock dröja en stund så jag satte mig i baren alldeles intill och tog en öl så länge. En liten grabb roade sig med att komma fram och ville ta kort på mig, om det hade med min lagtröja att göra eller något annat vet jag inte. Hade just dragit i mig hela pinten så kom taxi-killen och sa att det var dags att åka. Han pekade bort mot en söt tjej och det var hon som skulle med i samma bil till Portsmouth. Det hade hunnit bli rätt sent på kvällen när jag kom fram till hotellet och nu var jag bra trött och sleten efter allt dessa dagarna så det blev kojen direkt.

Dagen därpå blev ganske tråkig, lugnt og stillsamt, åtminstone fram till matchen. Det var bank holiday og jag bara drog runt på stan ett par timmar. Trots att jag har besøkt Portsmouth frekvent sista åren har jag uppenbara svårigheter att hitta rätt i staden, även på gator og i kvarter där jag gått mange ganger forut. Slank in på någon random pub for att komme in i varme og få en öl. Men den där riktigt goa känslan infann sig inte riktigt, og visst var jag påtagligt tærd nu så här inne på 9:e dagen. Någon oppladdning værd namnet blev det inte for min del inför matchen utan istället en lååång promenad direkt bort till Fratton Park. Ju nærmere arenan man kom ju mer tætnade flødet av supportrar på gatorna på väg till matchen vilket var en bekræftelse på att jag gått rett væg åtminstone. Det var likaså stanken från korv-mojjarnas stekos længs vægen som alltid får mig lite illamående. Årets første match på Fratton Park væntade og jag hade även nu plats på Fratton End. Valde idag att gå in via den sødra ingången som ligger invid huvudentrén. Annars brukar det alltid bli den norra ingången, eftersom man normalt kommer från det hållet om man varit på Newcome Arms førre matchen. Hærligt att vara tillbaka här, bara en dryg vecka sedan sist, og nu börjete jag sent omsider komme lite i stæmning igen og det finns alltid någon man kænner bland folket här.

Pompey-Hull

Min placering på læktaren var alldeles bakom målet ganske længt ner, med øgonhøjd lite øver målet. Den stora skærmen på andra sidan som visar lagoppstællningar og bilder var trasig denna dagen, men strålkastarna fungerede og lyste opp Fratton Park under hela matchen. Jag kænde på rak arm bara till en spelare i Hull, Jimmy Bullard. Det var också just han som gjorde matchens første mål, en læg og distinkt straff i det høgra hørnet nedanför oss vilket betydde

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

underläge

0-1 som vanlig i halvtid. Hull kunde mycket väl tagit ledningen redan innan straffen också med en farlig frispark som satt i ribbkrysset.

En bit in i andra halvlek fick Pompey straff istället, Liam Lawrence satte den lika sikkert som Bullard i samma hörn, 1-1. Men kort senere drog Hull snabbt og effektivt ifrån till 1-3 på grund av uteblivet försvarsspel i hemmalaget, men det kändes inte alls kört för det. Pompey ville mycket og hade bollen klart mest, framförallt genom Lawrence. Dave Kitsons bollkontakter däremot, eller ens intentioner till sådana, var lättträknade og jag ville se Ibrahima Sonko in som anfallare istället vilket säger en del. Greg Halford reducerade till 2-3, fjärde målet inom loppet av knappt 20 minuter. Kanu försökte, Utaka försökte med snedträffar, alla försökte. Mot slutet hade Nugent flera jättebra lägen og var helt igenom vid ett par, tre tillfällen men sköt rakt på store og duktige målvakten Guzan i Hull. I slutminuterna blev så Sonko inbytt offensivt istället för Utaka og även han hade nästan omgående ett avslut. Men ligger man under med 2-3 in på tilläggstid krävs det nästan att Andy O'Brien finns till hands om det ska bli poäng, og det var han inte idag. Med 18-5 i målchanser, 8-1 i hörnor og 60-40 i bollinnehav kändes det väldigt onödigt att förlora denna matchen.

Detta var sista kvällen för mig i Pompey för den här gången og följande morgon började den tråkiga resan hem till Sverige. Riktigt skojsigt hade det varit.

Reisebrev 10/11: Tre Pompey-kamper på én uke

Skrevet av Joakim Ellingsen
onsdag 23. februar 2011 18:31

Mange i midten. Til venstre ser vi velkjente John PFC Westwood.